

[Ingolf Knudsen]

muligt, det er, fordi det er indbygget i systemet, at det nu engang er sådan. Hvis det sidste er tilfældet, så må man vel erkende, at det er tilfældet. Men for mig er hovedspørgsmålet stadig dette: hvordan sikrer man folketings dets muligheder for at følge regeringens arbejde og at følge, at den lovgivning, som vedtages i folketings – og det er i folketings, man skal vedtage love – også gennemføres efter den hensigt, der ligger i dem, altså den hensigt, der er flertal for i dette folketings?

Dér har jeg peget på bemyndigelseslove, som jeg finder der kommer flere og flere af. Jeg har også peget på, at regeringen jo har mulighed for at nedsætte embedsmandsudvalg, og at regeringen i det hele taget sidder på hele centraladministrationen, dette enorme apparat, som den skal sidde på, men som dog giver regeringen meget, meget store fordele og meget, meget store muligheder fremfor folketings og folketings medlemmer, også i forbindelse med lovgivningen og også i forbindelse med baggrunden for lovgivningsarbejdet.

Det er derfor, vi peger på, at vi da gerne vil fastholde, at regeringen skal have en god centraladministration, og at regeringen har mulighed for at bruge denne centraladministration. Vi vil da også gerne fastholde, at selvfølgelig er der noget, der hedder en ministeransvarlighedslov, og det er også begrundelsen for, at ministre skal skrive under på spørgsmål, når de kommer tilbage fra ministerierne. Men man kan ikke nægte, at i det øjeblik en minister skriver under, så ligger der også en politisk stillingtagen, og jeg vil også tro, at statsministeren vil erkende, at det er hændt, at der er kommet svar på ministres bord, som er blevet sendt tilbage til embedsmænd med en lille bemærkning om måske at omforme svaret en smule. Det synes jeg er i orden, men jeg stiller spørgsmålet: hvor er folketings mulighed for på samme saglige og ordentlige vis at arbejde med de lovforslag, der kommer fra regeringen, og med de lovforslag, som man selv ønsker at forberede? Derfor vover jeg den påstand, at den reelle magt i dag ligger i regeringskontorerne, i centraladministrationen, og at den, hvad lovgivning angår, er flyttet bort fra dette folketings.

Så havde jeg et lille spørgsmål, som jeg heller ikke fik svar på. Det var måske, fordi

jeg citerede fra hukommelsen fra en artikel i Information. Jeg har i mellemtiden fundet den frem – det skulle jeg måske have gjort i første omgang. Den understreger, hvad jeg er inde på, nemlig at ministre, hvis de ønsker det, kan bruge lovgivningen, det, som er vedtaget i dette folketings, til at få ting igennem politisk, som de selv ønsker at få igennem, gennem fortolkninger eller ved at bruge bemyndigelseslove, bevillingslove og andre ting. På den måde kan de komme igennem.

Jeg vil gerne spørge statsministeren, om han er enig i følgende betragtninger, som statsministerens undervisningsminister har fremsat i et interview i Information den 21. januar, hvor man er inde på en samtale om uddannelsesplanlægning, og hvor undervisningsministeren fastslår, at det har været umuligt for undervisningsministeren at komme igennem med sine politiske betragtninger i lovgivningsapparatet. Der har ikke været flertal for det i folketings, og ministeren konstaterer senere i interviewet, at »selv om jeg ikke har haft denne mulighed i folketings«, og så citerer jeg direkte: »... går det ikke i folketings, o.k., så må jeg finde andre veje«. Det er en politisk vurdering, og hvis disse andre veje går ud på, at så må man bruge den lovgivning, der er, de bemyndigelseslove, der er, de muligheder, man som minister har for at få sine embedsmænd til at arbejde på den og den måde, den mulighed, man har for at nedsætte nøjagtig de udvalg, man ønsker, med den sammensætning, man ønsker, for at få de svar frem, som egentlig passer til den politiske holdning, man selv har, så er der noget galt. Derfor stiller jeg bare spørgsmålet: hvordan har folketings mulighed for i dette komplicerede samfund at vurdere, om de spørgsmål, de svar, vi får frem, også er reelle svar?

Jeg ser ikke anden mulighed, end at vi på et tidspunkt må have en principiel debat om dette for mig meget alvorlige emne, og jeg ser kun én mulighed for at løse det, nemlig ved at man her i folketings tager helt anderledes fat omkring dette problem og ser bort fra, skal vi sige offentlig polemik og offentlig stillingtagen til den slags ting. Jeg ser kun én mulighed, og det er, at folketings selv bevilger sekretærhjælp på en eller anden vis, der gør, at man kan arbejde seriøst, og der gør, at man får embedsmænd centralt placeret i dette folketings, som kun har til opgave at